

Povídání letní, poutnické

Je léto a k létu patří cestování. Ve středověku a raném novověku člověk příliš necestoval. A cestoval-li, pak k tomu musel mít vážný důvod. Cestování pro zábavu (a pro rekreaci) je spojeno až s fenoménem volného času a ten obyčejný člověk dávných staletí neznal.

Poutnictví, to bylo ale něco jiného. Poutě byly projevy zbožnosti (a zhusta i kajícínosti). Poutník tak měl na cestách, na rozdíl od obyčejných cestovatelů, jisté výsostné postavení. Ve středověku se chodilo do Cách, Řezna, Říma, Santiaga de Compostela a mnoha dalších míst. Odvážnější se vydávali i do dalekého Jeruzaléma. Byly to náročné poutě.

Díky dochovanému kolínskému radnímu manuálu z konce 14. století máme například povědomí o tom, že při příležitosti svatého (jubilejního) roku 1390 se odebralo na pouť do Říma minimálně dvanáct kolínských poutníků (alespoň tolik si jich nechalo zapsat tzv. poutnickou závěť, pro případ, že by cestou zemřeli). Ve zmíněné knize nacházíme ještě jednu zajímavost. V běžných testamentech se často objevuje požadavek, aby po smrti pořizovatele závěti byla pro spásu jeho duše někým vykonána pouť (zpravidla do Cách či Říma) a na tento účel dotyčný odkázal příslušné finance.

Ale chodilo se i blíž. Z předhusitského období máme nepřímo doloženy poutě Kolíňanů do sázavského kláštera. Kronikář a pražský kanovník Beneš Krabice z Veitmile zapsal k roku 1321 tuto zprávu: „Téhož roku jakási dívka z Kolína, od narození slepá, znovu nabyla zraku u hrobu blahoslaveného Prokopa. Rovněž toho roku žena z téhož města, jež měla chromé údy, znovu nabyla zdraví u hrobu svatého Prokopa.“

Zdá se, že zatímco středověk byl nakloněn spíše individuálnímu putování ke vzdáleným svatým místům, baroko si zakládalo na častějších, kratších a pravidelných poutích (v podobě procesí) do bližšího okolí. Barokní krajina tak byla doslova protkaná poutními cestami.

Po třicetileté válce, v druhé polovině 17. století, máme doloženy poutě Kolíňanů do Staré Boleslavi k Paládiu země České a k místu mučednické smrti sv. Václava. Ostatně, Kolínem procházela poutní cesta, vedoucí z Chrudimi přes Kutnou Horu do Staré Boleslavi. Po ní se mohlo jít i na opačnou stranu, do Chrudimi, k milostnému obrazu Nejsvětějšího Spasitele (Salvátora). Nejvíce poutníků z Kolína do Chrudimi vyšlo po

poslední pandemii moru, v létě 1714. Oblíbené byly tyto poutě v druhé polovině 19. století, za kolínského kaplana a později děkana Jana Svobody, chrudimského rodáka. Před kolínským klášterem můžeme dodnes vidět sousoší, které bylo jedním ze zastavení zmíněné svaté cesty. Středový pilíř s Paládiem a reliéfem sv. Václava připomíná jeden z cílů – Starou Boleslav. Po stranách stojí sv. Jan Nepomucký, mimo jiné také staroboleslavský poutník a sv. Barbora.

Kolíňští poutníci na cestě na Sázavu v roce 1940. Fotografie byla pořízena nedaleko Sázavy, takže ministranti jdou již slavnostně v rochetách. Poutníky již také doprovází sázavský farář P. Method Klement (a vedle něho jde kolínský kapucín P. Mansuet Ston).

Foto: SOka Kolín

Stále se chodilo i na Sázavu. Barokní člověk měl rád zázraky, alespoň malinké, a sv. Prokop, zdá se, jimi nešetřil. Z roku 1668 se nám dochoval obsáhlý protokol, zaznamenávající výpovědi několika Kolíňanů, kteří v předešlých letech navštívili sázavský klášter a byli svědky zázračných úkazů na oltářním obraze sv. Prokopa. Chodilo se i do nepříliš vzdálené Chotouně, údajného rodiště tohoto světce. Kupodivu nemáme mnoho zpráv o poutích z Kolína do blízké Libice nad Cidlinou, spjaté s osobou sv. Vojtěcha. Ale i tam se putovalo.

Poutníci z našeho města se často vydávali do patnáct kilometrů vzdálené Roztěže, k nevelké kapli s milostným obrazem Panny Marie Pomocnice křesťanů a k tamějšímu zázračnému prameni. Toto poutní místo nepřímo připomíná již Bohuslav Balbín v druhé polovině 17. století, když mluví o patronkách kutnohorských horníků sv. Barboře a „roztěžské bohorodičce“. Oblíbené byly roztěžské poutě zejména v 19. století. Často se tudy vraceli kolínští poutníci ze Sázavy (byť to byla trochu zacházka). Chodívalo se do přibližně pětadvacet kilometrů vzdáleného Sudějova. Zdejší pout', připadající na konec července, na svátek sv. Anny, byla rovněž oblíbená. Kostel s milostným obrazem sv. Anny s Pannou Marií a s vydatnou studánkou zázračné vody, byl typickým barokním poutním místem a stále stojí za návštěvu.

Populární byly svatojánské poutě v Praze. Putovalo se také na vzdálenou Svatou Horu u Příbrami. Přítomnost poutníků z Kolína máme doloženou i na hodně vzdálených místech, například v rakouském Mariazellu.

Dávne poutní cesty se změnily. Ze starých prašných cest se staly frekventované asfaltové silnice. Ale poutnictví neupadlo. Naopak. Vznikají nové trasy a stará poutní místa se probouzejí k novému životu.

Jaroslav Pejša

Slovo kněze

Nemocniční kaplan v Nemocnici Kolín

Od května 2022 nabízí kolínská nemocnice službu nemocničního kaplana. Nemocniční kaplan je kvalifikovaný duchovní, který poskytuje svou pastorační péči na profesionální úrovni v nemocnicích, v dalších zdravotnických zařízeních a v zařízeních sociálních služeb. Je pověřen církví, která má uzavřenou smlouvu s konkrétním zdravotnickým zařízením, kde je zaměstnán na plný nebo částečný úvazek. Dobrovolník spadá pod vedení nemocničního kaplana, a na rozdíl od něj, poskytuje spirituální péči ve svém volném čase.

Nemocniční kaplan pracuje s pacienty a jejich rodinami, personálem a dalšími návštěvníky zdravotnického zařízení. Svou kvalifikací spadá do

multidisciplinárního zdravotnického týmu. Své spirituální služby poskytuje všem potřebným bez rozdílu jejich vyznání či světového názoru. Jeho úkolem je nemocného lidsky a duchovně doprovázet a být mu nablízku prostřednictvím rozhovoru, modlitby, čtení Bible či jiné duchovní literatury a udělování svátostí, především svátosti nemocných, svátosti smíření a eucharistie. Kromě kněží a jáhnů se na poskytování této péče podílejí také řeholnice a vyškolení laici. Nemocniční kaplan nemusí být nutně muž, tuto profesi často vykonávají i ženy – kaplanky.

Kdokoli, kdo je v nemocnici a chtěl by využít služby kaplana, může se na mě obrátit osobně nebo může využít mobil či email. V této chvíli pravidelně, 3x týdně, docházím na interní oddělení, a to v úterý, čtvrtek a pátek od 12.30 do 15.00. Na jiná oddělení docházím na vyžádání. Nebojte se na mě obrátit, jsem tam pro Vás a rád Vás navštívím s Nejsvětější svátostí nebo si jen krátce či déle pohovoříme.

*o. Jaroslav Batóg, nemocniční kaplan
603 162 104, Jaroslav.Batog@nemocnicekolín.cz*

Rozhovor

16. 4. 2022 přijali v naší farnosti svátost křtu tři katechumeni. Pro člověka je křest vnímatelným novým začátkem, hlubokým vtažením do Božího života a do společenství církve. Gratulujeme novokřtěncům k jejich odvaze vykročit na cestu setkání s Bohem a víry v něj. Položili jsme novým spolufarníkům několik otázek a přinášíme odpovědi Jaroslavy a Petra.

Petr

Jak byste se farníkům a čtenářům časopisu Bartoloměj představil?

Jmenuji se Petr Michael Král, pocházím ze Sendražic, momentálně působím v 84. oddílu skautu Kolín jako činovník, a jakožto vystudovaný žák v oboru automatizace, nastupuji tento rok na VUT Brno.

Co, nebo kdo, vás přivedl k víře? Kdy ve vás uzrála touha nechat se pokřtít?

Když jsme v roce 2020 tábořili u města Jevíčko na Moravě, navštěvoval nás místní farář otec Josef. Spolu s naším vůdcem to byli lidé, kteří na to měli velký vliv. Ještě bych zmínil mého dědu a kmotra, ale ty jsem si uvědomil až později.

Přišly s přípravou na křest nějaké změny ve vašem životě? Vnímáte v něm Boží působení?

Určitě, prvních změn jsem si začal všimnout v okamžiku, kdy jsem měl být oficiálně přijat do katechumenátu, a situace se měla tak, že s mým kmotrem jsme bývali úhlavní nepřátelé.

Jaká by podle vás měla být současná katolická církev?

Církev by měla vést lidi k Bohu, vědomí, spáse.

Jaroslava

Jak byste se farníkům a čtenářům časopisu Bartoloměj představila?

Jmenuji se Jaroslava Ševčíková.

Co, nebo kdo, vás přivedl k víře? Kdy ve vás uzrála touha nechat se pokřtít?

Moje cesta byla pozvolná a letitá, skoro 25 let, byl to jáhen Pekárek Jaroslav, který je manželem mé kamarádky, se kterou se známe a navštěvujeme již 47let.

Přišly s přípravou na křest nějaké změny ve vašem životě? Vnímáte v něm Boží působení?

Přípravy byly dlouhé a velice příjemné, velké změny se nestaly. Bohužel spoustu mých známých nepochopilo, proč jsem tento krok udělala, ale Boží působení cítím.

Jaká by podle vás měla být současná katolická církev?

Měla by být taková, jak hlásá, bohužel jsem se nachomýtl k problémům církve a nelíbí se mi, že něco káže, chce to po svých farnících, ale sama to porušuje, a to se mi nelíbí.

Redakce

Adopce na dálku

Pro někoho Milka pro jiného život zachraňující přání

Před deseti lety se mezi předškoláky v západních zemích konal výzkum, jakou že má barvu kráva. Zpracovatele překvapilo, že téměř 30 % z dotázaných odpovědělo, že fialovou. Souvislost s reklamou na známou čokoládu byla naprosto jasná, překvapila jen v tom, jak moc pod kůži se dětem dostal obraz skutečné barvy zbaveného domácího zvířete. Pádňější doklad toho, jak málo již naše nastupující generace žije ve spojení s přírodou, nemohl být nalezen.

Jiná situace je v zemích třetího světa, kde právě ono přímé a každodenní sejetí s přírodou je nejen život zaplňující, ale i život zachraňující nutnost. Kolínská farnost již dlouhou dobu podporuje Joshuu Okello, který je sirotek. Doposud byl v péči své babičky, která však bohužel zemřela před dvěma lety. Od té doby žije se svým strýcem, který mu však není tak blízce příbuzný a není schopen mu poskytnout náležité citové zázemí. Joshua je tak tichý a rezervovaný chlapec, bázlivý a málo důvěřivý. Moc nemluví, protože jeho rodinné zázemí doposud nebylo uspokojivé.

Ve škole, kam dochází, jej však hodnotí v tom smyslu, že rád studuje a více než ostatní čte knihy. Většinou tráví čas ve své malé chatce čtením a opakováním. Toto dělá i o víkendech a prázdninách. Spolupracovníci charity dále pokračují: „Má veliké štěstí, protože Bůh ho vyslyšel a odpověděl mu na jeho upřímné modlitby a prosby a dal mu velice srdečně laskavé sponzory, kteří se rozhodli, že mu koupí drahocenný dárek. Joshuovi se splnilo jeho životní přání, když mu sociální pracovník přivezl krávu, jakožto speciální dárek od jeho sponzorů.“

Joshua na to v hlubokém pohnutí řekl: “Nikdy jsem nečekal, že bych mohl mít tak brzy vlastní zvíře. Děkuji mockrát svým sponzorům. Stíráte mi slzy z očí. Děkuji vám a děkuji vám zase a znovu.”

Nic dalšího nebylo třeba dodávat, vše se dalo odtuší z výrazu jeho obličeje, dodávají spolupracovníci charity. A dále pokračují poselstvím pro Joshuovi sponzory: „Děkujeme mockrát nejen za podporu jeho vzdělání, ale také za tak velikou lásku k němu! Kráva bude definitivně prospěšná, bude produkovat mléko pro Joshuu a jeho rodinu a pokud produkce mléka vzroste, bude přebytek prodán a ze utržených peněz budou opatřeny další Joshuovy potřeby.“ „Necht’ vás vždy všemohoucí Pán Bůh chrání a žehná vám!“, dodávají nakonec.

Těžko se mi cokoliv píše závěrem, snad jen pro celou kolínskou farnost a její snahu pomáhat, kde je to ve světě potřeba: Jen tak dál!

Tomáš Těmín

Rozhovor

Pomoc Ukrajině 2022 poskytuje materiální pomoc lidem prchajícím před válkou

Michaela Prokopová je maminka dvou malých rošťáků a po šesti letech strávených na mateřské dovolené, jejíž konec je na dohled, se pomalu zapojuje do pracovního procesu. Předtím, než se naplno odevzdala rodině, pracovala osm let v sociálně vyloučených lokalitách jako terénní sociální pracovnice, vedla programy poskytující odborné sociální poradenství a sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi. Nedávno nastoupila jako sociální pracovnice do Centra pro integraci cizinců. Zapojuje se i do činností Farní charity v Kolíně a jako křesťanka – tváří v tvář válečné uprchlické krizi – nemohla zůstat stát nečinně stranou. Pod záštitou Farní charity Kolín iniciovala a spustila program Pomoc Ukrajině 2022. A právě o něm jsme si s Michaelou povídali.

Jak se zrodila myšlenka pomáhat uprchlíkům způsobem, jakým to dělá Farní charita Kolín?

První organizovaně pomáhající skupiny přirozeně vznikaly poblíž hranic a ve větších městech, a jak neutěšený válečný konflikt na Ukrajině postupně sílil, přidávaly se i další obce. Církevní organizace v těchto případech stojí v první linii a mně přišlo samozřejmé s námětem oslovit Farní charitu v Kolíně. Pan ředitel Petr Zavřel myšlenku podpořil a projekt zastřešil. K poskytování služby nám poskytl stabilní zázemí Komunitního centra sv. Zdislavy na Zálabí.

Myslím, že v novodobé historii republiky jde o zcela bezprecedentní situaci. Uměla jste si vůbec představit, jak bude taková pomoc probíhat?

Koncept sociálních služeb se standardně staví v dostatečném časovém předstihu. Pozitivní na tomto časovém rámci je, že si můžete se službou vyhrát – máte vypracovaný finanční i strategický plán, členy týmu si vybíráte tak, aby jednotlivé týmové role do sebe zapadaly, služba je ošetřena standardy kvality. Zkrátka máte hřejivý pocit, že jste připraveni. Nevýhodou bývá, že se věci někdy až zbytečně dlouho ladí. V případě Pomoci Ukrajině 2022 jsem se ale ocitla v krizovém scénáři o mnoha neznámých. Těžko odhadnout počet příchozích lidí z Ukrajiny, objem vybrané pomoci, lidské zdroje ochotné soustavné dobrovolnické práce atd. Mnoho věcí je nutno vařit a „dochucovat“ za pochodu. Značnou dávku nejistoty jsem zabalila do modliteb a šla záměru vstříc. A díky tomu, že jsem měla kolem sebe skvělé dobrovolníky ochotné se do činnosti zapojit, tak se dílu dařilo a stále daří. Bohu díky!

V sociální práci máte již mnohaleté zkušenosti. Hodily se vám, nebo šlo o situaci natolik novou, že jste musela začít úplně od píky?

Ano, musím říct, že práce s lidmi je v principu stejná. Pomoc Ukrajině 2022 není klasickou sociální službou, jedná se o přechodnou sociální aktivitu, ale podobnost je zde velká.

Jak jste se popasovali s jazykovou bariérou?

Při výdeji potravin nebo oblečení není potíž se domluvit, pro hlubší rozhovor už překlad nutný je. Některé naše dobrovolnice umí rusky a někteří Ukrajinci česky. Nedílnou součástí komunikace je i neverbální

způsob dorozumívání, který hraje hlavní roli všude, kde slova vážnou. Ukrajinské ženy, dle mého mínění, umí zdravě pracovat s emocemi. Radost sdělí zkrátka tak, že vás obejmou nebo vám symbolickým gestem pošlou pusu. A pokud jim něco naopak vadí, tak si to s vámi na místě vyříkají. Je to o otevřenosti daného člověka.

Probíhá nějaká koordinační komunikace s ostatními organizacemi, potažmo městem?

Ano, Farní charita Kolín byla přizvána na pravidelná setkání krizového štábu města Kolína.

Komu přesně jsou Vaše služby určeny? Mělo zacílení pomoci nějaký vývoj?

Výdej pomoci je určen rodinám z Ukrajiny zasažené válkou, kterým byla udělena dočasná ochrana. Do konce května jsme pomoc vydávali všem rodinám i opakovaně dle jejich individuálních potřeb. Od prvního června jsme výdej začali cílit už jen pro nově příchozí rodiny po dobu jednoho měsíce a pro rodiny, které i nadále setrvávají v nepříznivé finanční a sociální situaci nebo mají zvýšené náklady například v souvislosti s nemocí či dietním opatřením. Sociální šetření provádí sociální pracovník

Program je postaven především na dobrovolnících, kteří ve svém volném čase pokrývají služby. Byl problém sehnat ochotné lidi?

Kupodivu nebyl, přihlásilo se mi šestnáct dobrovolníků. Všem jsem moc vděčná, bez jejich pomoci by centrum pomoci nemohlo fungovat. Z pěti dobrovolnic se nakonec ustálil jednotný tým, který pravidelně dochází a drží služby. Nutno podotknout, že nedílnou součástí pomoci jsou i samy ukrajinské ženy, které v komunitním centru našly vzájemnou podporu a inspiraci pro nejisté začátky v Kolíně.

Jak funguje zásobování? Je složité zajistit všechny potřebné věci?

První měsíce jsme byli plně odkázáni na příjem potravin od dobrovolných dárců, v některých dnech byly tak intenzivní registrace, že nebylo možné nasytit poptávku nově příchozích lidí, ale naštěstí ne na dlouho. Díky příspěvkům na transparentním účtu jsme mohli pružně reagovat na případné výpadky potravin a hygieny nákupem chybějících

položek. Dále nám přispěli jak naši farníci vlastní sbírkou potravin, tak i evangeličtí farníci finančním příspěvkem v hotovosti. V další fázi už byl s pomocí města Kolína zajištěn pravidelný závoz potravin z Potravinové banky a nedávno jsme získali finanční podporu ve výši 150 000 korun na nákup potravin od společnosti Toyota. Takže mohu-li to shrnout, vždy se našel způsob, jak chod centra zajistit.

Jaké problémy jste museli řešit?

Zmíněný občasný výpadek potravin a hygieny nebo příchod příjemců pomoci ze vzdálenějších obcí. Jak široký je náš okruh příjemců pomoci je neustálým tématem.

Kdo vám nejvíce pomáhá?

Město Kolín, Římskokatolická farnost v Kolíně, Farní sbor ČCE, podnikatelská a katolická škola, společnost Content Bloom nám zajistila financování provozu po dobu prvních třech nejnáročnějších měsíců, dobrovolníci a drobní dárči. Vděčná jsem i okolním obcím, které pro nás uskutečnily několik potravinových a materiálních sbírek.

Určitě průběžně zaznamenáváte reakce okolí na činnost, kterou v charitě provozujete. Jsou spíše pozitivní nebo negativní?

Je to hodně individuální a většinou se konkrétní reakce odvíjí od osobní zkušenosti konkrétního člověka. Mám-li se ale přiklonit jen k jedné misce vah, tak pozitivní.

A jaké jsou reakce lidí, kteří si k vám pro pomoc chodí? Berou to povětšinou jako samozřejmost nebo spíše cítíte vděk?

Samozřejmě i to je individuální záležitost, přičemž převažuje vděk. Některé rodiny dokonce chodí určité věci vracet s tím, že už si z výplaty pořídily vlastní a tak je rádi zase poskytnou jiným.

Je možné lidi z vaší cílové skupiny nějakým způsobem kategorizovat?
Nerada kategorizuji.

Existuje něco konkrétního, co Vás zaskočilo v pozitivním smyslu slova?

Silné začátky. Však to znáte, v našich běžných životech je občas problém se zastavit, do diářů narvaných k prasknutí se toho už moc nevejde. Ale v polovině března to šlo, mnoho lidí se zastavilo a věnovalo úsilí i čas pomoci druhým. Priorita byla jasná – my vás v tom nenecháme. Vzpomeňte si, kolik lidí jelo svými osobními auty až na hranice, kolik lidí se uskromnilo ve svých domovech ve prospěch uprchlíků. To je fantastická zkušenost a není tomu tak poprvé. Že jsou Češi „srdcaři“, jsme zažili už v časech covidu.

A existuje i naopak něco, co vás zaskočilo opačně?

Vývoj situace byl předvídatelný. Po počátečním entuziasmu nastala doba vystřízlivění, „přejedení“ se tématem. Přišlo i porovnávání se, kdo je na tom vlastně hůř. My nebo oni? Někteří lidé už nechtěli být s „Ukrajinou“ spojováni a přáli si zůstat v anonymitě. A právě to mi přišlo líto, vždyť máme na co být hrdí. Pomáhat druhým není ostuda. I malé gesto – třeba jen úsměv – dokáže povzbudit v novém začátku.

K 1. červnu jste zredukovali dva výdejní dny, kterými původně bylo úterý a čtvrtek, na jeden, kterým je středa. Proč jste k tomuto kroku přistoupili?

Vyplynulo to ze situace, k výdeji pomoci je třeba přistupovat citlivě, ale i zodpovědně. Během prvních třech měsíců se u nás rodiny do těžkého začátku vybavily, zajistily si všechny oprávněné zájmy a částečně se adaptovaly na novou situaci. A pak přirozeně přišel i čas příjem pomoci regulovat, aby nedošlo k závislosti na příjmu potravin zdarma.

Existuje nějaký výhled, jak bude pomoc charity fungovat v dalších měsících?

Výdej pomoci je naplánován do konce srpna, jak to bude vypadat v září, ukážou vládní opatření. Mnoho rodin přestane čerpat humanitární příspěvek, skončí i období bezplatného zdravotního pojištění, někteří jsou povoláváni zpět na Ukrajinu, jiní se začlenili na trh práce.

Chtěla byste na závěr někomu poděkovat, nebo někomu touto cestou něco vzkázat?

Nechci, aby to vyznělo jako klišé, myslím to upřímně. Děkuji každému, kdo na projektu participoval, bez vzájemné spolupráce by nám to nefungovalo. Komunitní centrum na vlastní kůži zažilo komunitní způsob práce v praxi – pomoc, podpora, nová přátelství. Bohu díky!

Redakce

Naslouchající církev

Co si odnáším ze synody v naší farnosti

Synodní skupina v naší farnosti se sešla poměrně různorodá a její členové přišli s množstvím témat, kterými bychom se mohli více zabývat. Jako jednotící téma bylo nakonec zvoleno společné slavení, které souvisí s řadou dalších aspektů života v církvi.

Velká část diskuze byla věnována konkrétním projevům jako je zpěv, společná modlitba a zejména pak různé nešvary, kterých se někdy při liturgii dopouštíme a které mohou být na obtíž klidnému a důstojnému slavení. To všechno jsou spíš technikálie, které je sice nutné uspokojivě vyřešit, ale není to věc nejdůležitější.

Za mnohem podnětnější osobně považuji připomínku synodní skupiny, že abychom mohli společně slavit, měli bychom předně tvořit opravdové společenství. A k tomu je potřeba, abychom se znali. Na

prvním místě s Kristem, ale potom i navzájem mezi sebou, nakolik je to možné. „Neznalost Písma je neznalostí Krista“, tvrdil sv. Jeroným. Pro nás jeho slova dnes mohou být impulzem k důkladnějšímu studiu bible, třeba právě společnému. Anebo k modlitbě Lectio divina s dalšími farníky. Tím se zároveň můžeme více poznávat i navzájem.

Může to znít nepatříčně, *poznávat se navzájem*, vždyť většina z nás je v naší farnosti celý život. Ale jak dobře se opravdu známe? A jak snadné je pro nové farníky, aby zapadli mezi starousedlíky? Sdílíme dostatečně své zkušenosti?

Za sebe mohu říct, že zvláště po uplynulých dvou letech cítím v této oblasti zřetelněji jistý deficit a rád bych ho začal nějak snižovat. Možná biblickou hodinou, možná společenstvím s mými vrstevníky, kde by byl prostor pro svědectví, pro diskuzi nad aktuálními tématy, pro poznávání vás, se kterými si vyměníme jednou za týden maximálně pozdrav...

Jestli si tedy něco z našeho společného rozlišování v rámci synodní skupiny odnáším, pak je to zejména nový důraz na společné setkávání. Možností máme víc než dost. Využijeme je?

Zdeněk Líbal ml.

Úspěch smyčcového orchestru ARCHI

Smyčcový orchestr ARCHI ze ZUŠ Fr. Kmocha v Kolíně některým z Vás určitě netřeba dlouze představovat, protože patří k tělesům, která v chrámu sv. Bartoloměje pravidelně vystupují. Mnohokrát zazněly smyčce např. na akci Noc kostelů, nebo část uskupení doprovázela primici P. Františka Čecha. Nejen kolínský chrám využíváme pro naše koncerty. Rádi hráváme v komornějším prostoru kostela v Nové Vsi u Kolína.

Letos v květnu se orchestru ARCHI a dirigentovi Jiřímu Dojčiakovi podařilo překonat veškeré úspěchy, které dosud orchestr získal. Stalo se tak v celostátním kole soutěže ZUŠ, kde mezi sebou soupeřily orchestry z celé republiky. Soutěž vypisuje vždy jednou za tři roky (kvůli covidu byla pauza o rok delší) Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a mohou se zúčastnit soubory, ve kterých hrají žáci či absolventi základních uměleckých škol.

Foto: Barbora Daňková

Do kola ústředního, které se konalo 13. a 14. 5. 2022 v krásném sále Moravského divadla Olomouc, Redutě, postoupil orchestr z kola krajského. Přestože orchestr získal už na kraji v Mladé Boleslavi absolutní vítězství, jel do Olomouce s pokorou a minimálním očekáváním. Dirigent Jiří Dojčiak, učitel ZUŠ Fr. Kmocha, pečlivě a poctivě zkoušel, připravoval hráče na náročné soupeře a neponechal nic náhodě. Spolu s kolegou Ondřejem Peterou, také houslistou a pedagogem ZUŠ, připravovali hráče během individuálních i kolektivních lekcí. Repertoár složený ze skladeb J. Zacha, A. Piazzolly a P. Warlocka odehrál smyčcový orchestr ARCHI s nadhledem, radostí, precizně a umělecky velmi nosně. Odborná porota složená z dirigentů, výkonných umělců a pedagogů z České republiky hodnotila výkon velmi pozitivně. Bodové hodnocení bylo vysoké a přineslo tyto diplomy: 1. cena a titul absolutního vítěze v kategorii komorních smyčcových orchestrů do 26 let. Dále zvláštní ocenění za výborné vedení orchestru pro dirigenta Jiřího Dojčiaka a ještě zvláštní ocenění za výbornou interpretaci díla Jana Zacha. Hráče zaplavila během vyhlásování výsledků velká vlna emocí a euforie. Radost se promítla i do koncertu vítězů, který celou soutěž zakončil, a kde orchestr zahrál dvě soutěžní skladby. Přítomnému publiku potvrdil platnost získaných cen, protože i závěrečnému vystoupení nebylo co vytknout.

Ve svém úspěšném uměleckém klání pokračoval orchestr i o dva týdny později. Na soutěžním festivalu Tatranská nota ve slovenské Tatranské Lomnici získali hráči ocenění předsedkyně poroty za umělecký výkon.

Věřím, že orchestru se daří nejen díky pečlivé, vytrvalé a promyšlené práci, ale také díky tomu, že naše kroky jsou provázeny Božím požehnáním.

Ve farních řadách najdeme současné i bývalé hráče orchestru ARCHÍ a jednoho z dirigentů. Na letním soustředění orchestru díky P. Františku Čechovi probíhají pravidelně mše svaté. Moc bych si přála, aby byl orchestr stále takto přirozeně propojen s farností a to nejen tou římsko-katolickou. Děkujeme za podporu všem, kteří nás provází modlitbou.

Barbora Daňková

Ze staré farní kroniky

Od tohoto letního dvojčísla Bartoloměje bychom chtěli začít uveřejňovat ukázky z farní kroniky vedené mezi lety 1836 a 1981. Budeme vybírat takové zápisy, které se nějakým způsobem vztahují k dnešní době nebo které jen ilustrují, jakým způsobem žili naši předchůdci, kolínští farníci, v dobách více či méně minulých. Jako první volíme výňatek z kroniky zapsaný děkanem Janem Svobodou o posvěcení a zahájení provozu nového hřbitova na Zálábí (dnešní centrální hřbitov) v roce 1882. Nejen, že na letošek připadá kulaté 140. výročí, ale zápis je zajímavý i Svobodovým povzdechem nad jednáním tehdejších otců města. A teď už tedy slova P. Jana Svobody:

„Když obecní hřbitov v Kolíně na Zálábí byl již dohotoven a křížem opatřen, an sobě přáli, aby svěcení sám jsem vykonal, žádal jsem u konsistoře 16. dubna direktně o svolení k tomu, které 29. dubna mě došlo. Nato dne 29. máje v pondělí svatodušní se svěcení předsevzalo, při počasí krásném a velkém účastenství. Předtím jsem žádal, aby na mostě lidé od platu přechodu byli při tom osvobozeni.

Téhož dne ráno o 9. hodině vyšlo z děkanského kostela slavné procesí na nový ten hřbitov, tam měl jezovita Rezek kázání, nato jsem vykonal svěcení katolické části téhož hřbitova a na cestě spáteční jsem

měl u sv. Víta velkou mši a v děkanském kostele požehnání s Nejsvětější svátostí co závěrek po mši svaté. Tím slavnost ukončena a od té doby přestalo se u s. Víta pohřbívati. Snaha totiž města, totiž některých byla, aby správa hřbitova na obec přešla, aby oni na hřbitovu mohli sami vládnouti k svému prospěchu. Když tedy záduší v stavu nebylo pro nedostatek samo nových hřbitov zařídití a obci povoleno bylo hřbitov obecní zařídit, k čemuž asi 10 000 fl. sobě vydlužili, byla touha obce, aby se co nejdříve na novém hřbitově jejich začalo pohřbívati. Proto již 8. června doručena byla děkanství záповěď u sv. Víta nadále pochovávat. Také zvláštní řád poplatkový ovšem bez všeho vyššího svolení sobě sestavili, dle kterého za místo mnoho nyní žádají. Co se dříve platilo 1 f., žádá se 10 f.

Helveti však ani židé nepřijali jejich nabídnutí, aby se na jejich obecní hřbitov pochovávali. Oni sobě jsou věrní své konfesi a ostali pány svého hřbitova, aniž by se smělo město do toho míchatí.“

Martin Křídlo

SLOVNÍK KŘESŤANSTVÍ

Dnes se věnujeme symbolice čísel v oblasti křesťanství.

čísla - V Bibli (zejména v Janově zjevení) hrají posvátná čísla významnou roli. Mnoho církevních Otců a středověkých spisovatelů o nich spekovalo. Koncepce slavných románských staveb je založena na geometrických pravidlech a aritmetických konstrukcích, které reprezentovaly nejen určité jednotlivé symbolické myšlenky stavby, nýbrž také ztělesňovaly řád univerza. Samotný počet lilií, listů, květů či poupat, sloužících na první pohled jen dekorativním účelům, je záměrný a přesně vypočtený. Gotika vystupňovala „opojení číslu“ až do krajnosti. To je patrné zvláště multiplikací arkád a soch, na vykonstruovaných mírách soch, na dopodrobna vypočtených podobách okenních rozet.

Aniž bychom se zabývali příliš komplexními detaily, odkazujeme v následujícím textu na symbolické souvislosti nejdůležitějších a nejčastěji se vyskytujících čísel:

— **jedna**: je jako symbol nedělitelné jednoty, jako zdroj a kořen všech ostatních čísel ve svém absolutnu zároveň obrazem Boha, a proto

neznázornitelná, jen jako sjednocení mnohonásobného a různorodého;

— **dvě** poukazuje na dualitu, často s manichejským důrazem na dualitu dobra a zla. Dvě, je první většina (počet větší než jedna), a tedy první skutečné číslo. Sdružování do párů a konfrontace jsou pro křesťanské umění symetrické, avšak také symbolické výrazové prostředky. K nejznámějším dvojicím patří: Adam a Eva, Kain a Ábel, Mojžíš a Áron (prorok a kněží), SZ a NZ, duše a tělo, aktivní a kontemplativní život;

— **tři** číslo úplnosti a dokonalosti, klíč k celku světa, a tím nejvhodnější symbol Boha; podle sv. Augustina je zároveň číslem duše, tak jako je čtyřka číslem těla. Dalekosáhlý význam Trojice připomínají nesčetné trojúhelníkovité konstrukce i tři portály chrámových fasád. Třikrát byl ponořen křtěnec do vody, tři jsou teologické ctnosti;

— **čtyři** je v protikladu ke trojce jako symbolu Boha tradičním číslem pozemského světa, živlů, čtverce, ročních dob, rajských řek (Gn 2,10n), které zavlažují čtyři zemské oblasti. Člověk může mít jeden ze čtyř temperamentů (sangvinik, flegmatik, cholerik a melancholik); čtyři písmena, tvořící jméno Adama, člověka (v řečtině zároveň počáteční písmena názvů čtyř světových stran: *anatol'é, dysis, árktos, mesembria*); čtyř stěžejních ctností; čtyř evangelistů; velkých proroků (Izajáš, Jeremiáš, Ezechiél, Daniel); zvláště vyzdvihovalých církevních učenců, svatých Augustina, Ambrože, Jeronýma a Řehoře Velikého. Číslo čtyři je jedním z důvodů, proč se tetramorf, čtyři bytosti z Ezechielova vidění, stal symbolem evangelistů. Stavba chrámu vycházející z konstrukce čtverce a krychle se zakládá na popisu (Zj) nebeského města Jeruzaléma;

— **pět** Bible zná pět knih Mojžíšových, jejichž hlavním obsahem je Boží zjevení a uzavření smlouvy na hoře Sínaji. Zprávy hovoří o pěti Kristových ranách. Člověk má pět smyslů;

— **šest** jako počet dnů stvoření je šestka poukázáním na nadlidskou sílu; zároveň stojí ve zvláštní souvislosti s Kristem: Kristův monogram (Chrismon), zformovaný z řeckých počátečních písmen X (chí) a P (rhó) titulu Krista, vytváří šestiramenné znamení řádu a ovládnutí světa v prostoru a čase. Číslo šest představuje součet (sumu) prvních tří čísel (tak jako je deset součtem prvních čtyř), a tím je zároveň dalším odkazem na dílo stvoření. Šest je dále počet činů milosrdenství

(Mt 25,35n). Jak je však v symbolice časté, i zde se setkáváme s protikladem: 666 je znamením nejvyšší negativní moci; je to číslo jména šelmy z Janova zjevení (13,18);

— **sedm.** posvátné číslo, které spojuje tři a čtyři, Boha a svět, ztělesňuje starý hebrejský symbol (sedmiramenný svícen) a hraje významnou roli v Janově zjevení (7 obcí, 7 rohů šelmy, 7 nádob Božího hněvu, kniha sedmi pečetí). Doba románská upřednostňuje čísla tři a čtyři, v gotice však číslo sedm zaujímá místo, které odpovídá teologickým úvahám té doby, a proto se často setkáváme s těmito motivy: 7 darů Ducha svatého (většinou v podobě holubic), 7 proseb Otčenáše, 7 svátostí, 7 stupňů kněžství; 7 údobí v životě člověka, 7 ctností (čtyři stěžejní a tři teologické) a jejich protějšků – sedmi hlavních (smrtných) hříchů;

— **osm.** náleží-li číslo sedm převážně Starému zákonu, můžeme osmičku označit za číslo Nového zákona. Osmička ohlašuje blaženost přicházejícího budoucího eonu. Stará osmiúhelná křticí nádrž (v Ravenně a v Římě) je symbolem osmého dne Stvoření, tj. nového Stvoření počínajícího okamžikem Kristova zmrtvýchvstání, do nějž je křtěnec skrze křest přijat. Osm je tedy číslem znovuzrození skrze křest, vzkříšení a věčného života. Rovněž osm Matoušových blahoslavenství (Mt 5,3–10) a 8 tónů gregoriánského chorálu stejně jako květ s osmi okvětními lístky, popř. hvězdu s osmi paprsky (časté motivy doby románské) je třeba chápat v souvislosti s touto symbolikou. Z téhož důvodu jsou věže nad kostely, založenými na symbolice čtyř, často osmistranné. Osmiramenné okenní rozety mají jiné symbolické souvislosti: řecký kříž je zde spojen s křížem ondřejským;

— **devět.** coby trojnásobek tří se vztahuje ke svaté Trojici; devět je počet andělských kůrů. Číslo devět je často spojováno se stupni vykoupení, s cestou duše na nebesa;

— **deset.** nabývá zvláštního významu jako dvojnásobek pěti, tedy jako ondřejský kříž, jako řecké písmeno X v Kristově monogramu. Číslo deset se zdá jakousi magickou hranicí, protože představuje počátek a konec veškerých číslíc. Deset je číslicí dekalogu. Číslem deset je tedy především charakterizován řád, dokonalost, celkovost, absolutno;

- **dvanáct**: jedno z nejvýznamnějších čísel, v podstatě vůdčí motiv Bible (12 kmenů Izraele, 12 drahých kamenů na náprsním štítu velekněze, 12 menších proroků, 12 apoštolů), je ideálním číslem (třikrát čtyři), a tedy podobné závažnosti jako sedmička (tři plus čtyři). Dvanáct je dále počtem hodin dne nebo noci, měsíců v roce a znamená zvěrokruh. Jako symbol univerzální církve se počet dvanácti jako dvojnásobku šesti objevuje také v ikonografickém motivu církve „z národů“ a církve „z obřezaných“. V Janově zjevení se s počtem dvanácti setkáme často; nebeské město Jeruzalém je zcela určováno číslem dvanáct. Dvanáctkrát dvanáct tisíc = 144000 je počtem vyvolených a tím úhrnem svatých;
- **čtrnáct**: význam čísla 14 je v biblické tradici vázán na číslo sedm. Ježíšův rodokmen v Matoušově evangeliu (1,1–17) uvádí třikrát čtrnáct generací. Čtrnáctka je jako dvojnásobek sedmi symbolem dobroty a milosrdenství spojených s rozumem, číslem opory v tísní, a tedy i počtem pomocníků v nouzi (srovnej čtrnáct světců);
- **patnáct**: číslo světla, úplňku, poloviny třiceti dnů měsíce;
- **dvacet čtyři** (dvakrát dvanáct) je počtem starců Apokalypsy (Zj 4,4) a apokalyptickým symbolem vůbec. je rovněž celkovým počtem hodin dne i noci;
- **třicetři**: na čísle 33 jako věku Ježíše se zakládá počítání zpěvů v Dantově *Božské komedii*, třiatřicet je však také počet příček na mystickém žebříku sv. Jana Klimaka, který je často vyobrazen na nástěnných malbách v pravoslavných svatyních (např. Athos);
- **čtyřicet**: biblické číslo nesnází a zkoušek, pokání, modlení i trestu: potopa trvá 40 dní a nocí, stejně tak Mojžíšův pobyt na hoře Sínaji, kde přejímá desky Zákona (Ex 24,38) a Eliášova cesta pouští (1 Kr 19,8) i pokání města Ninive (Jon 3); cesta pouští Izraelitů trvá 40 let, půst Krista po jeho křtu 40 dnů; tomu odpovídá také doba církevního půstu. Po svém zmrtvýchvstání se Kristus zjevoval učedníkům po 40 dnů;
- **padesát**: má v Bibli pozitivní význam, v podstatě je číslem radosti; 50. den po Velikonocích určuje termín svatodušních svátků a také jejich radostně oslavný charakter. Každý 50. rok (7 krát 7 roků sabatu + jeden) byl rokem jubilejním, kdy byli otroci propouštěni na svobodu, vymazávány dluhy, kdy pole zůstala ladem a kdy byly pozemky a domy vráceny ze zástavy.

Jan Vosáhlo

Svatováclavská kaple

Vitráž – návrh Fr. Urban

Na vitráži jsou zobrazeni tři světcí: sv. Jan Nepomucký, sv. Prokop a sv. Alois Gonzága. O sv. Janu Nepomuckému a sv. Prokopovi bylo psáno již dříve.

Sv. Alois Gonzága

Sv. Alois Gonzága pocházel ze staroitalského knížecího rodu plného vášní a násilí. Narodil se 9. března 1568 jako syn hraběte Ferdinanda z Gonzágy na zámku Castiglione u Mantovy v severní Itálii. Při obtížném porodu dítě i matka byly v nebezpečí života. Matka zasvětila sebe i dítě Panně Marii. Otec viděl v dítěti dědice panství a privilegované postavení na královském dvoře. Chtěl mít ze syna válečníka. Jak syn začal běhat, dal mu zhotovit uniformu a přiměřené zbraně věku ke hře. Alois se jako dítě nechal vtáhnout do hry na vojáka do té míry, že jednou vystřelil z děla a zpětným nárazem děla mohl přijít k těžkému úrazu. Otec byl na syna hrdý, matka ustrašená, hrozila se nebezpečí i hrubých, neslušných slov, která její chlapec u vojáků pochytil a opakoval.

Když bylo Aloisovi asi pět let, otec v čele vojska odcestoval do ciziny a zůstal tam tři roky. Matka zatím naučila syna, co se líbí Bohu a co ne. Chlapec už neopakoval neslušné slova, rozhodl se žít tak, aby neurazil Boha.

Po návratu otce byl syn poslán s bratrem do Florencie k rodu Medici. Otec čekal, že pozitivy a světské radosti odvrátí syna od duchovního života, ale nestalo se tak. Alois má zájem o studium, učinil slib trvalé čistoty – v deseti letech! Mladičký Alois pravidelně chodí ke svátostem. Od roku 1579 začínají mladičkému, jedenáctiletému Aloisovi zdravotní problémy. Při prvním svatém přijímání bylo Aloisovi uděleno požehnání milánského arcibiskupa Karla Boromejského. Aloisovi začala cesta k duchovnímu povolání.

Sv. Alois se postil o chlebu a vodě, spával na zemi, četl spisy jezuitů – misionářů. Otce to velmi podráždilo a snažil se, aby Alois převzal dědictví, neboť od druhého syna Rudolfa nemohl nic dobrého čekat – Rudolf neměl morálku ani inteligenci. Alois se vzdal dědictví a v Římě vstoupil do noviciátu u jezuitů. Stálé Aloisovo odříkání bylo vyčerpávající,

představení mu zakazovali v něm setrvávat. Sv. Alois se věnoval studiu teologie, získal nižší svěcení.

V následujícím roce měl Alois přijmout kněžské svěcení. V Římě se rozšířil mor a služby u nemocných konali i jezuité. Alois na své naléhání také pomáhal, byl poslán do nemocnice ošetřovat nemocné. Jednou Alois cestou do nemocnice na ulici potkal starou, opuštěnou těžce nemocnou ženu, s vypětím sil ji donesl do nemocnice, vyčerpan ulehl. Alois zemřel na nákazu a vyčerpanost v 23 letech! V roce 1605 byl blahořečen, 1726 svatořečen.

Lebka sv. Aloise je uložena v jeho rodišti v bazilice v Castiglione, další ostatky jsou uloženy v Římě v kostele sv. Ignáce. Památka sv. Aloise se slaví 21. června.

Zobrazení sv. Aloise na vitráži

Sv. Alois je zobrazen v mladistvém věku v bílém obleku se značným počtem bílých lilí – atributem nevinnosti. Nad jeho hlavou je zobrazen hrad s věžemi – odkaz na knížecí původ. Sv. Alois je patronem mládeže, studujících, pomocníkem při morové epidemii. Jeho atributy jsou kříž a bílá lilie.

V kolínském chrámu sv. Bartoloměje je sv. Aloisi věnována zvláštní pozornost. Sv. Alois je zobrazen na vitráži a navíc ještě je sv. Aloisi věnován oltář v Mlynářské kapli. Důvodů je několik. Je to jméno dárce vitráže i jméno jeho zemřelé manželky Aloisie. Sv. Alois je pomocníkem při morové epidemii. A město Kolín bylo morem velmi krutě postiženo. Při moru v Kolíně zemřelo 826 lidí. Morovou nákazou při ošetřování nemocných se nakazilo a následně zemřelo všech čtrnáct řeholníků – františkánů! Také na paměť moru byl na kolínském náměstí postaven mariánský morový sloup.

*Text Josef Dušek
Fotografie Josef Čáslava*

Příběhy z historie veltrubské farnosti

Veltrubská lokálie

Nehoda Svatého Otce

P. Cvrček odebíral české Pražské noviny. 24. dubna se v nich dočetl o tom, že život papeže Pia IX. ohrozila kuriózní nehoda. Svatý Otec navštívil v doprovodu mnoha kardinálů a biskupů nově odkryté katakomby a uctil i nalezené ostatky. Potom i s doprovodem navštívil chrám a klášter svatě Anežky, postavený nad katakombami. Po obědě v klášteře se odebral do vedlejšího sálu, kde se za přítomnosti svého doprovodu chtěl sejít s se všemi místními chovanci. Chovanců bylo asi 100 a 50 osob doprovodu. Poté, co papež chovancům požehnal, zlomil se nosný trám pod podlahou a téměř všichni, včetně papeže a pražského kardinála se propadli do podzemí. Když pominul první chaos a usadil se zvířený prach, všichni se spočítali a s úlevou zjistili, že kromě potrahaných oděvů a nějakých odřenin se nikomu nic nestalo. Na poděkování Bohu byla sloužena i ve zdejším kostele děkovná mše se zpěvem Te Deum.

Česká země byla nově rozdělena na 13 krajů. Další změna postihla i okresy a obec Veltruby přešla z Pardubického kraje do kraje Čáslavského a do okresu Kolín.

Povýšení zdejší lokálie na farnost

Dne 20. června v Radovesnicích proběhlo jednání světské a duchovní komise o povýšení veltrubské lokálie na farnost. Ihned na začátku se řešil velký problém, jak navýšit roční příjem P. Cvrčka z 305 florinů, 39 krejcarů, na alespoň 400 florinů. Byla dotázána obec, ale ta se odmítla na navýšení podílet. Proto navrhla církevní i světská komise, že se příjem doplní převedením části záduší do obrocí. Proti tomuto řešení se ale postavil patronátní úřad, protože by musel zvýšit příspěvky na opravy a údržbu kostela a fary, nebo zvýšit výměru záduší. Problém byl předán na krajský úřad a povýšení lokálie bylo odloženo.

20. května **1856** od 7 hodin probíhala kanonická vizitace, kterou vedl P. Karel Hušek, prozatímní zástupce kolínského vikariátu, farář ze Starého Kolína. P. Josef Ballatý tuto funkci pro pokročilý věk již nevykonával. Po této vizitaci následovala i vizita ve škole ve Veltrubech a odpoledne ve Velkém Oseku. Školní vizitace prováděl ředitel hlavní

kolínské školy P. Antonín Hašek a přítomen byl i nový přednosta kolínského okresu Mareš.

Při společném obědě na faře někdo přinesl do místnosti nůši zakrytou plachtou, na které byl nápis „pro P. Cvrčka“ a ihned mu ji předal se slovy, že obsah nůše je určen pro něho. Přítomní ztichli a zvědavě se dívali, co udělá. P. Cvrček odkryl plachtu ale pod ní byla sláma. Sáhнул do slámy a vytáhnul do uzlíku svázaný šátek. Rozvázal jej a v něm byl druhý, potom třetí, čtvrtý a v pátém byla veliká obálka. Tu otevřel a našel menší obálku, v menší obálce byla ještě menší a úsměvy na tvářích všech přítomných stále narůstaly. Konečně ve třetí obálce našel dopis, ve kterém stálo, že 19. dubna byla veltrubská lokálie povýšena na farnost. Tento žertík mu provedli pánové provádějící vizitu, kteří ještě ráno na jeho dotaz tvrdili, že povýšení na farnost se stále ještě projednává na konsistoři a rozhodnuto bude nejdříve za čtvrt roku. Je jisté, že se P. Cvrček pro tento žert na pány nijak nezlobil, protože v dopise byl vyřešen i zvýšený příjem. Následující den P. Cvrček složil u generálního vikáře Pražské konsistoře P. Petra Krejčího slavnostní slib a stal se prvním instalovaným farářem ve veltrubské farnosti.

Josef Sixta

Krátké zprávy

* V úterý 31. května Farní charita Kolín obdržela od automobilky Toyota šek ve výši 150 000 Kč na zajištění potravinové pomoci pro uprchlíky před válkou na Ukrajině. Farní charita se tak zařadila mezi dvanáct projektů v regionu, kterým společnost Toyota rozdělila celkem 4 690 000 Kč. Slavnostní předávání šeků se konalo v obřadní síni kolínské radnice.

* V pátek 10. června se uskutečnil další ročník celostátní kulturní akce Noc kostelů. Pro tuto příležitost byl po delší odmlce zpřístupněn veřejnosti také chrám sv. Bartoloměje.

Součástí programu byla mj. prohlídka s komentovaným výkladem odborníka, který popisoval průběh a výsledky závěrečné fáze několikaleté rekonstrukce kostela a jeho inventáře.

* V neděli 12. června proběhla účelová sbírka farnosti na opravu kostela Nejsvětější Trojice. Kdo by chtěl na stejný účel přispět i nyní, může svůj dar v jakékoliv výši poslat účet farnosti: 3252369369/0800 s variabilním symbolem 333333. Na požádání bude k darům zaslaným na účet (ale i v hotovosti) vystaveno potvrzení pro daňové účely.

* V neděli 12. června se uskutečnilo fotbalové utkání mezi farnostmi Český Brod a Kolín. Vítězem utkání se stala dobrá sportovní nálada. Děkujeme všem účastníkům a těšíme se na odvetu.

Foto: Ján Halama

* V neděli 19. června v chrámu sv. Bartoloměje jedenáct dětí poprvé přijalo Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti. Svátek Božího těla oslavili farníci procesím kolem chrámu.

Foto: Olga Borecká

Kalendář akcí v červenci a srpnu 2022

Poutní mše Kolínské farnosti **na svátek sv. Prokopa na Sázavě** bude **v pondělí 4. července 2022 v 8:30** hod. Zájemci o pěší putování mohou společně vyrazit vlakem v 4:07 z nádraží v Kolíně, vystoupit v Ledebčce a potom putovat do svatoprokopské Sázavy.

Letní farní tábor pro děti bude v Zásnkách **od 10. do 16. července 2022**. Tábor je pro věkovou kategorii od 7 do 15 let. Minulé ročníky se vydařily i díky silné duchovní podpoře Váš farníků. I letos Váš prosíme, abyste na přípravu a průběh tábora mysleli ve svých modlitbách.

Poutní mše v kostele sv. Jakuba, apoštola **v Ovčárech** bude v **neděli 24. července v 11:00** hod.

Poutní mše v kostele sv. Vavřince **ve Velimi** bude v **neděli 14. srpna v 8:00** hod.

Poutní mše v kostele Nanebevzetí Panny Marie **v Pňově-Předhradí** bude v **neděli 21. srpna v 8:00** hod.

Poutní mše v kapli Nanebevzetí Panny Marie **v Hradištku** bude v **neděli 21. srpna v 11:00** hod.

Posvícenská mše v chrámu sv. Bartoloměje v Kolíně bude v **neděli 28. srpna v 10:00** hod.

Poutní mše v kostele sv. Bartoloměje v Býchorech bude v **neděli 28. srpna v 11:00** hod.

Celostátní setkání mládeže se koná v Hradci Králové 9. – 14. srpna 2022. Přihlášení na www.celostatnisetkanimladeze.cz.

9. srpna (úterý) – Setkání redakční rady časopisu Bartoloměj.

14. srpna (neděle) – Termín odevzdání příspěvků do farního časopisu Bartoloměj.

28. srpna (neděle) – Termín vydání zářijového čísla farního časopisu Bartoloměj.

Okénko do DKŠ

V DKŠ proběhly v minulém týdnu závěrečné zkoušky obou oborů. Gratulujeme devíti úspěšným absolventům a přejeme jim Boží požehnání na další cestě životem.

Foto: DKŠ

Prázdninový program bohoslužeb v Kolíně od 1. 7. do 31. 8. 2022

Pondělí	8:00 Nejsv. Trojice	–
Úterý	8:00 Nejsv. Trojice	18:30 Sv. Bartoloměj
Středa	8:00 Nejsv. Trojice	–
Čtvrtek	8:00 Nejsv. Trojice	–
Pátek	8:00 Nejsv. Trojice	18:00 Nejsv. Trojice
Sobota	–	18:00 Nejsv. Trojice
Neděle	8:00 Sv. Bartoloměj 9:30 Sv. Vít (Zálabí)	18:00 Nejsv. Trojice

Nedělní bohoslužby v Kolínské farnosti o letních prázdninách 2022

Datum/čas	8:00	8:00	9:30	10:30	11:00	18:00
03. 7. 2022		Velim	Sv. Vít - Zálabí		Velký Osek	
10. 7. 2022		Pňov - Předhradí	Sv. Vít - Zálabí		Veltruby	
17. 7. 2022		Velim	Sv. Vít - Zálabí		Velký Osek	
24. 7. 2022	Sv. Bartoloměj - Kolín	Pňov- Předhradí	Sv. Vít - Zálabí	Červené Pečky	Ovčáry	Nejsv. Trojice - Kolín
31. 7. 2022		Velim	Sv. Vít - Zálabí		Velký Osek	
7. 8. 2022		Pňov- Předhradí	Sv. Vít - Zálabí		Veltruby	
14. 8. 2022		Velim	Sv. Vít - Zálabí		Velký Osek	
21. 8. 2022		Pňov- Předhradí	Sv. Vít - Zálabí		Hradištko - kaple	
28. 8. 2022		Velim	10:00 Sv. Bartoloměj Kolín	XXX	Býchory	

Žlutá barva označuje slavení poutě nebo posvícení.

Bartoloměj – farní časopis. Vydává Římskokatolická farnost Kolín, Brandlova 25, Kolín.
Redakční rada: Josef Dušek, P. Ján Halama, Katarína Jarošová, Martin Křídlo, Jaroslav Pejša, Václav Plánka, Martin Prokop, Tomáš Pavela, Tomáš Těmín.

P. Ján Halama: tel.: 604 294 247, e-mail: farnost-kolin@volny.cz

• e-mail: farninoviny.kolin@gmail.com • web: www.farnostkolin.cz • FB: facebook.com/farnostkolin

Číslo účtu farnosti: 3252369369/0800, variabilní symbol pro dárce: 1211638 (dle evangelia sv. Lukáše 6,38) případně v poznámce uvést: *dar pro farnost* (nebo jiný účel).

Autor fotografie na titulní straně: Ján Halama